

[Ole Bjørn Kraft.]

ter, Sovjetunionen og Kina, naturligvis har det i deres magt at standse den, tilvejebringe en våbenhvile og en afslutning. Hele bedømmelsen af situationen kan sammenfattes i den vurdering, som også Atlantrådet kom til, og som var en samstemmende opfattelse hos alle ministrene, altså også hos Danmarks udenrigsminister. Det er en af mine begrundelser for, at jeg mener, jeg har ret, når jeg siger, at ministeren ser pessimistisk på udviklingen. Ellers er der ingen sammenhæng i ministerens betragtninger.

Vi nødes her samstemmende til den opfattelse, at Sovjetunionens grundlæggende politik er uændret, det vil sige, at Sovjetunionen stadig venter et sammenbrud i Vesten og vil fremme det med alle dertil egnede midler, hvad vi også ofte ser beviser på, og at Sovjetunionen ikke har til hensigt at opgive nogen af de vundne positioner, men tværtimod synes at ville udbygge dem, hvis der ved vestlig svaghed skulle vise sig nogen mulighed derfor. Det blev bekræftet i Berlin, og det er indtil nu blevet bekræftet i Genève. Sovjetunionens politik kan tilsyneladende skifte. Den afvisende holdning kan afløses af en mere imødekommende, men det er ikke betryggende, at det som oftest sker, når den har udsigt til at fremkalde en splittelse i den vestlige verden og en falsk tryghedsfølelse hos den vestlige befolkning, således at der rejses diskussion om udgifter til forsvar og ønsker om at foregribe begivenhedernes gang, skønt stillingen ikke er ændret. Denne opfattelse af, at Sovjet fortsætter sin politik, tog ministeren da også meget rigtigt konsekvenserne af både med hensyn til NATO-samarbejdet og med hensyn til at fortsætte vort forsvars opbygning. Det er meget tilfredsstillende at høre, at rådslagningerne mellem NATO-landene om de politiske spørgsmål skal fortsættes og udvikles. Det er forsåvidt ikke noget nyt, det har fundet sted i et par år, men det er kun godt, at der nu også med vor tilslutning bliver sat en yderligere streg derunder.

Ministeren sagde i sin tale et sandt og klart ord. Det er næsten det eneste rigtig klare ord, jeg har kunnet finde: i dag er såvel freden som krigen udelelig. Jeg synes blot ikke, at ministeren altid har draget konsekvenserne af denne grundlæggende opfattelse. Jeg tænker på den vage og

ubestemte holdning overfor begivenhederne i Indokina. Jeg mener naturligvis ikke, at Danmark på nogen måde skal påtage sig nogen forpligtelser eller et ansvar i denne sag. Det påhviler de magter, der har kræfter dertil, og som er direkte interesserede. Men det behøver ikke at medføre, og det bør ikke medføre, at vi ikke vil erkende, at udfaldet af, hvad der her foregår — om det sluttelig vil medføre en udvidelse af den kommunistiske magtsfære og en trusel om mulighed for yderligere inddragning af nye for magtkampen betydningsfulde territorier — er af den største interesse for Danmark, som det er det for det øvrige Vesten. Det bør derfor heller ikke være sådan, at vi ikke kan vise forståelse for den indsats, som ydes i Indokina, og erkende nødvendigheden af, at denne indsats ydes. Det har intet at gøre med kolonipolitik. Vi tager ikke dermed stilling til den politik, der har været ført, vi tager ikke stilling mod ønsket om, at der skal virkes for disse områders udvikling, for deres befolknings frihed og fredeliggørelse. Men det har noget at gøre med, at freden og krigen er udelelig, at vi er med i denne skæbne, og at vor fremtidige mulighed for fred og sikkerhed kan blive bestemt af, hvorvidt den vestlige verdens position svækkes eller ikke. De, der argumenterer for det synspunkt, at Vesten kun har at trække sig ud af disse områder og lade udviklingen gå, som den vil, glemmer efter min opfattelse noget aldeles afgørende: at ikke blot vor egen frihed, Vestens frihed og fred, men i virkeligheden friheden for alle folkeslag i verden og også for de folkeslag, der her er tale om, er afhængig af, at den vestlige verden består og er i stand til at forsvare de demokratiske frihedsgoder.

Vi står nemlig som forsvarere for alt, hvad menneskene vandt i det 19. århundrede, og håbet om, at disse værdier kan blive alle menneskers eje, også de asiatiske folks eje, er knyttet til, at Vesten består og ikke bryder sammen. Vi ved, at den kommunistiske verden har en helt anden opfattelse end den frie verden. Det har vi set tilstrækkelig mange eksempler på i vor egen verdensdel. Det har den højtærede udenrigsminister så stærkt som nogen ofte understreget. Derfor kunne han ganske roligt have taget ansvaret for sin afstemning i Indokinaspørgsmålet. Det havde ikke været nødven-